

Миризмата беше първото нещо, което удари в носа старши инспектор Таров още преди да стигне до вратата. Не онзи застоял дъх на мазе и мухъл. Нещо по-дълбоко, лепкаво, което се впиваше в гърлото и караше стомаха да се свива. Входът беше като много други в Люлин. Студен, мрачен и пропит с влага. По олющените стени личаха избелели графити и надписи с маркер, крещящи в тъмното: „Кур за Левски“, $I+B=BNL$, Metallica, „Петя от 6 етаж духа здраво“, „3W си се пуши“. Миришеше на цигари, на манджа и на препържен лук от отворените прозорци между етажите. Асансьорът, както можеше да се очаква, не работеше, така че Таров тръгна по стълбите. Всяка стъпка отекваше тежко, а лампите премигваха лениво, сякаш и те се бяха отказали да осветяват мръсните стъпала.

– Господин полицай, три дни вече мирише! – оплака се жена с руса коса и лъскав халат. – Не можем да си отворим прозорците. Мухите се събират по лампите.

Таров кимна кратко. В погледа му нямаше отвращение, само онази делова умора на човек, който е виждал повече, отколкото би трябвало. Беше на трийсет и две, но изглеждаше поне с десет години по-възрастен – не заради бръчки, а заради излъчването. Очите му бяха сиви, почти безцветни, като замръзнал асфалт, по който са минали твърде много гуми.

Натисна звънеца – без отговор. После почука с дръжката на фенера. Отново нищо.

– Добре, разбиваме – каза той към патрулиращия полицай.

Момчето се поколеба. Таров не го изчака повече – един ритник и талашитената врата изпука, а бравата поддаде.

Вътре беше полумрак. Завесите бяха спуснати, въздухът стоеше неподвижен. Мухите бяха навсякъде като черен воал, който се вдигаше бавно и отново падаше.

Таров направи три крачки и застина. Той се обърна, затвори очи за миг и издиша дълго.

– Обади се на криминалистите. И патоанатом. Да носят маски. – Гласът му беше спокоен, но вътре в главата му нещо звънна.

В стаята имаше нещо странно – не следи, не петна, а... подреденост. Нещо премерено с аромат на чисто.

„Не е паника. Не е отмъщение. Това е направено с мисъл“ – помисли си той.

На масата имаше чаши, пепелник, малко пакетче трева и полуизгорял джойнт.

Патрулът се върна от коридора:

– Шефе, намерих и малко кока. Явно е убит от наркоман.

– Не бързай с изводите. – Таров сведе поглед към пода.
– Наркоманите не са толкова старателни.

Той се приближи към прозореца, дръпна леко пердето. Люлин дишаше с онова свое вечерно безразличие. Коли, бетон и лампи в панелен лабиринт. Всичко си беше същото освен миризмата.

– Запиши: възможна криминална разправа. Потенциално свързана с дрога. Но... има нещо.

– Какво? – попита момчето.

Таров го погледна, после поклати глава.

– Ще видим след експертизата. Излизам да изпуша една цигара отпред, докато дойдат колегите. Да...миризмата е най-малкият проблем.

След десетина минути пред входа гъмжеше от хора – криминалисти, зяпачи, униформени полицаи и патрулки със светещи буркани. Фенерите проблясваха и режеха мрака като в лятна буря. Апартаментът вече не беше тих – щракане, шум от радиостанции, шепот на криминалисти и звън на метал.

Таров стоеше до вратата с ръце в джобовете. Миризмата беше по-слаба, отколкото би трябвало да бъде при такава температура. Вече минаваше девет вечерта, но августовската жегата се беше вкопчила в нощта.

– Три дни, казваш? – обърна се той към патоанатома, дребен мъж с очила и с глас на човек, който не познава паника.

– Поне толкова. – Онзи сви рамене. – Странното е, че в тази жегата би трябвало да не можем да дишаме тук. Миризмата е...била под контрол. Неестествено.

– Може да е държал прозореца отворен? – подхвърли един от криминалистите.

– Не. – Патоанатомът вдигна глава. – Мирише различно. Не на гниене, а на... препарат. Нещо е чистено.

Таров го изгледа внимателно.

– Значи е имал време.

– И желание да се върне, може би. – Лекарят сви устни. – Очите липсват. Гениталиите също. По белезите личи, че е станало след смъртта. Той се наведе, повдигна леко ъгъла на чаршафа и посочи към шията.

– Следи от притискане, вероятно душене с ръце или с тъкан. А ето тук – липсва горният десен кучешки зъб. Номер тринадесет.

– Може да е ступен преди това? – попита Таров.

– Не. Изваден е. Виж, с корена – целият. Някой го е взел.

Настъпи мълчание. Само светкавиците продължаваха да щракат като далечен барабанен ритъм. Един от младите криминалисти изръмжа под нос:

– Професионалист.

– Не – каза Таров тихо. – Художник. От онези, дето не оставят грешен шрих.

На пространството пред блока вече се бяха събрали журналисти. Малка тълпа, но шумна и нетърпелива. Някой беше подушил случая и пуснал снимка на блока във фейсбук, а информацията се беше разнесла за минути. Камери се насочваха към входа, микрофони се протягаха напред, лампите светваха и гаснеха. Гласове се припокриваха, въпроси летяха във въздуха, без да чакат отговор.

Между тях се открояваше един възрастен репортер с телефон в ръка. Държеше го като трофей, екранът светеше, а ръката му трепереше от възбуждение. Очите му бяха приковани към входа, сякаш очакваше нещо голямо да се случи всеки момент.

Таров излезе. За секунда огледа сцената, после запали цигара. Първото дръпване беше дълбоко, механично. Той не се спря, не погледна към камерите, а просто тръгна към колата, сякаш шумът около него не съществуваше.

– Господин инспектор... – извика някой. – Потвърждавате ли, че има убит?

Гласът се изстреля над тълпата и веднага беше последван от още няколко, които започнаха да се надвигват. Камери се насочиха към него, микрофони се приближиха опасно близо. Някой направи крачка напред, друг го последва. Пространството около Таров се стесни, въздухът натежа от любопитство и нетърпение. Светкавиците премигваха, лицата се появяваха и изчезваха в кратки изблици на светлина.

Той не отговори. Въпросът се плъзна покрай него като нещо вече чувано, изтъркано. Таров усети как в него се надига познатата досада – не гняв, не презрение, а умора. Продължи да върви с равен ход, с онази спокойна упоритост, която идва, когато знаеш, че думите само ще влошат нещата.

– Вярно ли е, че липсват части от тялото?

Някой изсумтя нетърпеливо, друг повтори въпроса по-високо, сякаш силата на гласа можеше да изтръгне признание. Таров дръпна от цигарата и продължи напред, без да ускори крачка, без да се обърне.

– Има ли връзка с наркотици? – гласът беше настоятелен, мазен.

– Нямам коментар. – каза Таров.

– Казват, че е наркоман. Поредният боклук, а? – гонеше го репортерът.

Таров се обърна, очите му бяха сиви, студени.

– Вие от коя медия сте?

– „Вечерни новини“.

– Аха. Значи пак ще ядете пари от чужда смърт.

Журналистът не отстъпи.

– Хората имат право да знаят, господин инспектор!

– Хората имат нужда от сън, не от вас – отвърна той.

– А вие имате задължение да...

Таров хвърли фаса и го прекъсна:

– Слушай, лешояд такъв, ако чуя още една дума, ще ти покажа как мирише Люлин отвътре.

Настъпи тишина. Журналистът пребледня, после се опита да се усмихне.

– Това ли да запиша за цитат?

– Пиши каквото искаш. Само не ми стой на пътя. – Таров се качи в колата и затвори вратата с трясък.

Отвътре през стъклото виждаше как светкавиците пак проблясват пред входа. Запали двигателя и остана за миг неподвижен. Миризмата вече не беше в апартамента – беше по него.

Огледът продължаваше. Коридорът беше пълен с хора, говорещи тихо на фона на непрекъснатото щракане на фотоапарати. Миризмата се беше впила в стените – дезинфектант, прах и нещо грозно, което не може да се изчисти.

Младият полицай записваше последните бележки от огледа и излезе на площадката. Жената, подаде сигнала, го чакаше там. Стоеше под лампата, обвита в лъскавия си халат. Косата ѝ беше платиненоруса, още мокра, и падаше тежко по раменете ѝ, оставяйки влажни петна по материята. Беше на около тридесет и пет, може би малко повече. От онези, при които възрастта само подчертава самоувереността. Погледът ѝ беше спокоен, почти ленив. Дори усмивката ѝ изглеждаше уместна, макар и не на подобно място.

– Казах ви, че започна да мирише преди три дни – произнесе тя с глас, който звучеше като от репетиран диалог. – Първо слабо и си помислих, че е някое животно в мазето. После стана по-силно.

Полицаят кимна, отбеляза нещо в бележника, без да вдига очи. Усети как лицето му пламва в червено. *Тази е секси – мина му през ума. – Звяр в леглото. От онези, дето те карат да забравиш защо си тук.*

– А съпругът ви вкъщи ли е? – попита, вероятно за да спечели време и да си събере мислите. – Може би е чул нещо.

Тя се усмихна леко, почти незабележимо.

– Нямам съпруг. Живея сама. – Тонът прозвуча повече като покана, отколкото като показания на свидетел.

Той записа и това. Нямаше как да запише усещането, което остана след тези думи, и онова леко изтръпване, което не идва от страх, а от някаква първична възбуда.

В съседния апартамент живееше възрастен мъж с бастун. Той отвори предпазливо. Очите му бяха замъглени от годините.

– Нищо не съм чул – каза. – Все идваха някакви. Млади, шумни. Кой да им хване края.

В апартамента криминалистите още работеха. Щракането на фотоапарати изпълваше стаята. Някой отвори хладилника, за да провери за отпечатыци.

Въздухът, който излезе, беше тежък, кисел – дъх на нещо, което отдавна е трябвало да бъде изхвърлено. Вътре

имаше остатъци от храна, побеляла мазнина и едно-единствено нещо, което не принадлежеше на мястото – буркан, внимателно поставен по средата.

– Майко мила... докторе... ела да видиш това, за бога.

Течността в буркана беше прозрачна, а вътре плуваха две очи и мъжки член.

Настъпи тишина. Само вентилаторът на хладилника продължаваше да бръмчи.

– Каквото и да е, не е дело на случаен човек – прошепна един от тях.

Навън в коридора светлината на лампата потрепна. Жената с лъскавия халат вече я нямаше.

Само миризмата беше останала – тънка, почти изчезнала, но достатъчна, за да се загнезди в паметта.

Телевизорът мърмореше тихо новините. По екрана вървеше репортаж от убийството в Люлин – кадри с жълта лента, полицейски коли и микрофони. Таров седеше на дивана с поредната бутилка бира в ръка. В краката му се търкаляха няколко празни шишета, някои останали още от предната вечер. Въздухът беше плътен, тежък, наситен с тютюн. Той дръпна от цигарата, издиша и го изключи.

От горния апартамент се чуваше лай на куче. Постоянен, равномерен като китайска капка, която пробива съзнанието. Не беше от днес. Мъчеше го от месеци. Какво ли не беше правил, за да накара това мъчение да спре – жалби, разговори, заплахи. Нищо. Никой не можеше да направи нищо.

Явно цялата държава е безсилна пред едно лаещо куче – помисли си. – А после говорим за престъпност, за реформи, за справедливост. Как, по дяволите, ще се справим с убийци, след като не можем да се справим с едно проклето лаещо куче?

Мисълта се завъртя в съзнанието му и зацikli, докато се отпускате на дивана. Лаят продължаваше – равномерен, упорит, без пауза, като стар грамофон, заседнал на една фраза от песента.

Понеделник започна в шест сутринта със звън на алармата. За разлика от кучето, тя имаше бутон за спиране.

Таров се изхлузи бавно от дивана, чувствайки как костите му скърцат. В стаята миришеше на цигари, евтина бира и аромат на труп останал по дрехите му. Струваше му се, че дори кожата му е пропита с миризма на смърт.

Фордът „Фокус“, модел 2000 година, спря с тихо изсумтяване пред Трето районно управление. Колата беше стара със следи от трудни преживявания – избеляла боя, протритото кормило и аромат на фасове, който нямаше премахване.

Отпред, до стъпалата, дежурният полицаи пушеше цигара и гледаше в нищото.

– Добро утро – измърмори постовият.

– Ако питаш мен – никак не е добро – отвърна Таров, без да го погледне.

Вътре миришеше на евтин дезинфектант и вчерашно кафе. Таров се приближи до автомата във фойето, бръкна за монета, но още преди да я пусне, видя залепен лист с дебели черни букви:

НЕ РАБОТИ! ГЪЛТА МОНЕТИ, НЕ ПУСКА КАФЕ!

Беше залепен накриво с черно тиксо, но излъчваше такава категоричност – все едно отбелязваше края на Галактиката.

– Класика... – изръмжа под нос и продължи нататък, търкайки зачервените си очи.

Залата за оперативки беше вече пълна. Колегите му мълчаха, всеки с по една тетрадка и пластмасова чашка с неясно съдържание, наподобяващо кафе. Въздухът миришеше на дим, безсъние и оръжейна смазка.

Вратата се отвори с трясък и влезе началникът. Комисар Пелов беше набит, жилав мъж на около шейсет, с побелял мустак и поглед, който не търпи възражения. Личеше си, че е

от старото ченгеджийско поколение – изпечен и свикнал да му се подчиняват.

– Добро утро, момчета – каза сухо. – Да започваме.

Погледна бележките си и започна справката:

– Едно убийство, два грабежа, трима в ареста – един за наркотици, двама за шофиране в нетрезво състояние. Докладите да са на бюрото ми до обяд.

Шефът на районното разпредели със замах задачите, след което се спря на последния ред в папката.

– А сега – за убийството в Люлин. Работната версия засега е разчистване на сметки. Жертвата е криминално проявена, с два ареста за дрога и една условна присъда. В апартамента има следи от употреба, кока и марихуана.

Таров се размърда на стола си.

– Шефе... не съм сигурен, че е това. Там има нещо друго.

– Какво друго? – повдигна вежди Пелов.

В Таров се надигна усещане, което не търпи думи. Подредеността го дразнеше. Липсата на хаос. Нямаше следи от паника, нямаше прибързани движения, нямаше грешки. Само контрол. И време. Твърде много време. Таров знаеше как изглеждат сцените, когато нещо е излязло извън контрол. Това не беше такава сцена. Това беше направено спокойно. Почти грижливо.

– Не знам още. Просто усещане. Няма паника, няма борба. Всичко е... прекалено подредено.

Пелов не отговори веднага. Погледът му се задържа за миг върху масата, после се плъзна по ръба на папката. Пръстите му я притиснаха леко, сякаш проверяваше дали е затворена. Веждите му се свиха почти незабележимо, после се отпуснаха. Той вдигна поглед към Таров, задържа го за секунда и въздъхна.

– Усещанията ги остави за врачките. Ние работим с факти. Засега – версията е разчистване на сметки. Ще говорим пак след доклада от аутопсията.

Той затвори папката с шум и погледна часовника си.

– Оперативката приключи. Всички по задачите.

Полицайте започнаха да се разотиват. Началникът изчака, докато последният излезе, после вдигна глава и каза с равен глас:

– Таров... ела в кабинета ми след пет минути.

Думите паднаха тежко и прекъснаха всичко останало. В залата настъпи онова кратко неловко мълчание, в което никой не реагира веднага. Пелов вече събираше папките си, движенията му бяха бързи и точни.

След няколко минути Таров застана пред кабинета. Спря за миг, пое дъх, после почука. Отвътре не се чу нищо веднага. Той завъртя дръжката внимателно и надникна.

– Шефе, преди да ми опяваш, може ли да си направя едно кафе от твоето? – каза той и се насочи към машината на бюрото. – Онзи боклук долу пак не работи, само прибира пари.

– Давай – отвърна началникът, без да вдига глава от документите. – Май пак не си спал, а?

– Проклетото куче -- измърмори Таров.

Пелов кимна кратко. Прословутото куче от горния апартамент беше станало легенда в районното.

Таров натисна бутона. Машината изсъска, изплю малко пара и започна да клоkochи уморено. Ароматът на евтино кафе изпълни кабинета.

Началникът остави писалката и се облегна на стола.

– Така. За Люлин. Искam ти да поемеш случая.

– Добре – отвърна Таров и отпи глътка. – Според мен трябва да се разровим сред свидетелите. Пак. Да ги притиснем. Все някой е чул, видял нещо.